

Петъръ Дачевъ — Текстъ и рисунки

Училище за слѣпи

Топло пролѣтно слънце залива улицитѣ на София съ потоци свѣтлина. Градинитѣ сж пълни съ цвѣтъ и свежа зеленина. Навсѣкжде ярки багри и златни лжчи. Небето, кжщитѣ, хората — всичко се усмихва, всичко подканя къмъ радость. Училищата сж като весело брѣмчещи кошери — тукъ радостта отъ хубавия майски день е най-голѣма.

Кого ли не радва това пролѣтно слънце! Ето надъ входа на една кжща на улица „Маринъ Дриновъ“ единъ надписъ спира неволно погледа: „Училище за слѣпи“. Мислишъ, че въ този домъ има само тишина и скръбъ, но весели детски гласове, идещи отвжтре, те каратъ да надникнешъ съ любопитство презъ отвора на вратата: въ малкия дворъ, блѣсналъ отъ слънце, играятъ слѣпи деца.

За зрящия човѣкъ тукъ слънцето сякашъ идва само да подчертае най-тежката загуба за човѣка: загубата на зрението. Но слѣпитѣ деца му се радватъ като всички други деца: неговитѣ топли лжчи ги милватъ и ободряватъ. Тѣ пѣятъ, смѣятъ се и играятъ разни детски игри. Нѣкои стоятъ тихо на припекъ, унесени въ благодатната слънчева грѣйка.

Биенето на звънеца туря край на тѣхнитѣ игри. Едно друго слънце ги вика вжтре въ училището: слънцето на знанието, което ще имъ свѣти цѣлъ животъ. Съ своя замисленъ видъ, протегнали като плувци ржце напредъ, тѣ се отправятъ съ драгостъ къмъ учебнитѣ стаи.

Едно посещение презъ време на занятията може да ни покаже, до какъвъ голѣмъ напредѣкъ достигатъ слѣпитѣ въ своето учение. Става ти по-малко тжжно, като видишъ, че тѣзи осждени на вѣчна тъмнина деца